

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-531/2024-17

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

RJEŠENJE I PRESUDA

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Dubravki Kraljić, u pravnoj stvari 1. tužitelja Željka Fehera, Prelog, Glavna ulica 5, OIB: 62620708999 i 2. tužiteljice Ene Feher, Prelog, Čakovečka ulica 62, OIB: 82625920877, oboje zastupani po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Mišević i Jarić iz Osijeka, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti, nakon zaključene glavne javne rasprave 6. svibnja 2026. u prisutnosti 1. tužitelja, punomoćnika tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženika, te objave presude 18. lipnja 2026.

r i j e š i o j e

Odbija se tuženikov prigovor vrijednosti predmeta spora.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"Utvrđuje se da je Ugovor o kreditu broj 9012234663 sklopljen 26. siječnja 2007. između korisnika kredita Sanje Feher, Prelog, Čakovečka 62, solidarnog dužnika Božene Zrne, Prelog Čakovečka 62 i založnih dužnika Željka Fehera, Prelog, Glavna ulica 5, OIB: 62620708999, i Ene Feher, Prelog, Čakovečka ulica 62, OIB: 82625920877, i Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kao davatelja kredita, ništetan i ne proizvodi pravne učinke."

II. Odbija se dio tužbenog zahtjeva radi utvrđenja ništetnosti dijela odredbe čl. 7. toč. 2. Ugovora o kreditu broj 9012234663 sklopljenog 26. siječnja 2007. između korisnika kredita Sanje Feher, Prelog, Čakovečka 62, solidarnog dužnika Božene Zrne, Prelog Čakovečka 62 i založnih dužnika Željka Fehera, Prelog, Glavna ulica 5, OIB: 62620708999, i Ene Feher, Prelog, Čakovečka ulica 62, OIB: 82625920877, i Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kao davatelja kredita, u kojem je određeno da kamatna stopa na dan sklapanja ovog Ugovora iznosi 4,35% godišnje.

III. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 4.1. Ugovora o kreditu broj 9012234663 sklopljenog 26. siječnja 2007. između korisnika kredita Sanje Feher, Prelog, Čakovečka 62, solidarnog dužnika Božene Zrne, Prelog Čakovečka 62 i

založnih dužnika Željka Fehera, Prelog, Glavna ulica 5, OIB: 62620708999, i Ene Feher, Prelog, Čakovečka ulica 62, OIB: 82625920877, i Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, koja glasi: „Na kredit u otplati Korisnik kredita obvezuje se platiti Banci kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana...”

IV. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 7.2. Ugovora o kreditu broj 9012234663 sklopljenog 26. siječnja 2007. između korisnika kredita Sanje Feher, Prelog, Čakovečka 62, solidarnog dužnika Božene Zrne, Prelog Čakovečka 62 i založnih dužnika Željka Fehera, Prelog, Glavna ulica 5, OIB: 62620708999, i Ene Feher, Prelog, Čakovečka ulica 62, OIB: 82625920877, i Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, koja glasi: „Kredit u iznosu od 64.007,80 CHF (slovima: šezdesetčetiritsućesedam CHF i osamdeset C) i kamata iz točke 4. ovog Ugovora otplaćuju se u 192 (slovima: stodevedesetdva) jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora.“

V. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 10. Ugovora o kreditu broj 9012234663 sklopljenog 26. siječnja 2007. između korisnika kredita Sanje Feher, Prelog, Čakovečka 62, solidarnog dužnika Božene Zrne, Prelog Čakovečka 62 i založnih dužnika Željka Fehera, Prelog, Glavna ulica 5, OIB: 62620708999, i Ene Feher, Prelog, Čakovečka ulica 62, OIB: 82625920877, i Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, koja glasi: „...U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu u visini utvrđenoj aktima Banke na dan prijevremene otplate.“

VI. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d. da tužiteljima Željku Feheru i Eni Feher u roku od 15 dana naknadi parnične troškove u iznosu od 875,00 EUR (osamsto sedamdeset pet eura) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 18. lipnja 2026. do isplate po stopi po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1.1. Tužitelji Željko Feher i Ena Feher podnijeli su 22. studenoga 2024. tužbu protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d. u kojoj navode da su kao založni dužnici 26. siječnja 2007. s tuženikom kao kreditorom sklopili Ugovor o kreditu broj 9012234663 (dalje: „Ugovor o kreditu“) za adaptaciju stambenog objekta. Predmetnim Ugovorom o kreditu tuženik je odobrio kredit i isplatio ga korisniku kredita Sanji Feher u iznosu od 64.007,80 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita, dok se korisnik kredita obvezao otplatiti kredit u 192 jednaka mjesečna anuiteta.

1.2. Ugovorom o kreditu bila je ugovorena valutna klauzula vezana uz švicarski franak na način da je u čl. 7.2. Ugovora o kreditu bilo ugovoreno: „...plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora“. U konkretnom slučaju nije

bilo opravdanih razloga niti mjesta primjeni valutne klauzule vezane za CHF valutu. Naime, u sporno vrijeme HRK je sukladno monetarnoj politici bila valuta vezana za EUR te je Hrvatska narodna banka (dalje u tekstu: „HNB“) štitila HRK u odnosu na EUR. Radilo se o špekulativnom postupanju tuženika kada je Ugovorom o kreditu ugovorio primjenu valutne klauzule u CHF kojom je, kako se kasnije pokazalo, sav rizik poslovanja prebacio na korisnika kredita i založne dužnike. Valutna klauzula u konkretnom slučaju nije imala nikakvo ekonomsko ni financijsko opravdanje. Evidentno je da je namjera tuženika bila steći dodatnu dobit na račun tužitelja do čega je došlo kada se tijekom trajanja ugovornog odnosa značajno mijenjao tečaj CHF u odnosu na HRK, što je imalo za posljedicu povećanje obroka otplate te time i ukupne obveze tužitelja izražene u HRK. Tužitelji, kao prosječni potrošači, prilikom zaključenja ovog Ugovora nisu mogli predvidjeti da će doći do drastične promjene vrijednosti novca jer u suprotnom ni u kojem slučaju ne bi pristali na zaključenje ovakvog Ugovora. Tuženik kao financijska institucija koja se bavila plasmanom kredita putem sklapanja Ugovora o kreditu imao je i trebao imati saznanja što će se s valutom CHF događati u razdoblju koje slijedi jer se radi se o financijskoj instituciji, profesionalnom trgovačkom društvu koje postupa na tržištu i ima obvezu postupati s profesionalnom pažnjom, odnosno pažnjom stručnjaka. Tužitelji ističu da tuženik ne samo ih da nije upoznao sa svim navedenim rizicima kada je već Ugovorom predložio i ugovorio primjenu valutne klauzule u CHF, nego čak s tužiteljima nije nikada ni pregovarao. Tuženik kao profesionalna institucija koja se bavi plasmanom kredita znao je za rizik koji sa sobom nosi ugovaranje ove valutne klauzule. Isto tako je znao i da je valuta CHF zapravo "valuta utočišta", no propustio je na adekvatan način o tome obavijestiti i upozoriti tužitelje iako svjestan da tužitelji ovo ne znaju niti mogu znati i da im je iz tog razloga takva odredba bila nerazumljiva. Uslijed ovih propusta u obavješćavanju i upozoravanju tužitelja isti nisu bili u mogućnosti donijeti valjanu i informiranu odluku o tome je li oportuno ili ne prihvatiti rizik ugovaranja valutne klauzule jer u suprotnom na ovaj ugovor nikada ne bi pristali. Tužitelji napominju i da je predmetni Ugovor sklopljen kao tipski (adhezijski) potrošački ugovor, na unaprijed formuliranom, standardnom obrascu o kojemu stranke nisu pregovarale i tužitelji nisu imali nikakvog utjecaja na njegov sadržaj. Opisanim postupanjem nastala je značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja, a takvo je postupanje tuženika i propuštanje obavješćavanja tužitelja o svim rizicima ovog pravnog posla suprotno načelu savjesnosti i poštenja, načelu jednake vrijednosti činidaba, načelu zabrane zloupotrebe prava i načelu zabrane prouzročenja štete (čl. 4., 6., 7. i 8. ZOO) kao i načelu zaštite gospodarskog interesa potrošača i načelu informiranosti propisanim u čl. 1. ZZP/2003, dok je odredba kojom je ugovorena valutna klauzula u CHF primijenjena suprotno čl. 22. ZOO. Stoga je ugovorna odredba o primjeni valutne klauzule vezane uz CHF nezakonita i ništetna sukladno čl. 322., 323. i 324. ZOO te čl. 81., 82. i 87. ZZP/2003.

1.3. Osim navedenog, predmetnim Ugovorom o kreditu u čl. 4.1. ugovorena je promjenjiva kamatna stopa po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana. Tužitelji ni o ovoj odredbi nisu mogli pregovarati niti se iz takve odredbe može jasno odrediti koja će točno kamatna stopa biti primijenjena u konkretnom slučaju, stoga je i predmetna odredba nezakonita i ništetna.

1.4. Tužitelji navode i da je predmetnim Ugovorom o kreditu u čl. 10. ugovoreno kako korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka, ali je dužan platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate. Kako se radi o budućoj i nepredvidivoj obvezi koju je nemoguće odrediti, predmetna odredba je nezakonita i ništetna. S obzirom na to da se u Ugovoru

ne navodi od čega se sastoji predmetna naknada ni zašto je određena baš u toj visini, sporna odredba je neodređena i neodrediva te time suprotna i čl. 270. ZOO/2005.

1.5. Budući da kamatna stopa i valutna klauzula kao način vraćanja kredita predstavljaju bitne sastojke Ugovora o kreditu, tužitelji smatraju da navedeni Ugovor o kreditu ne može opstati bez ništetnih odredaba te da je slijedom navedenog cijeli Ugovor o kreditu ništetan.

1.6. Stoga, temeljem svega navedenog, tužitelji predlažu da sud presudom utvrdi predmetni ugovor ništetnim u cijelosti, a podredno ukoliko bi sud taj tužbeni zahtjev ocijenio neosnovanim, postavljaju i tužbeni zahtjev da se utvrde ništetnima odredba iz čl. 4. toč. 1. Ugovora o kreditu (o kamatnoj stopi promjenjivoj sukladno Odluci banke), odredba iz čl. 7. toč. 2. ugovora o kreditu (kojom je ugovorena otplata anuiteta u kunsjoj protuvrijednosti za CHF) i odredba čl. 10. Ugovora o kreditu (o ugovorenoj naknadi za prijevremenu otplatu kredita) te potražuju naknadu parničnih troškova.

2. U podnesku od 22. listopada 2025. tužitelji su dopunili tužbu navodeći da se njihov pravni interes za podnošenje ove tužbe radi utvrđenja ništetnosti ogleda u tome što tuženik protiv tužitelja vodi ovršni postupak na nekretnini radi naplate dugovanja koje je nastalo temeljem predmetnog ništetnog Ugovora o kreditu odnosno njegovih ništetnih odredbi zbog čega bi tužitelju mogla nastati šteta. Taj ovršni postupak vodi se pred Općinskim sudom u Čakovcu pod brojem Ovr-434/2023 te su tužitelji u tom ovršnom postupku upućeni na podnošenje tužbe radi proglašenja ovrhe nedopuštenom što su i učinili u postupku pred Općinskim sudom u Čakovcu broj P-396/2024, a u kojem je određen prekid postupka zbog vođenja ovog postupka radi utvrđenja ništetnosti ugovora o kreditu odnosno podredno njegovih odredbi.

3.1. U odgovoru na tužbu tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu.

3.2. Oспорава osnovanost potraživanja te ističe prigovor zastare. Navodi kako su protekli svi rokovi koji se odnose na zastaru te se radi o zastarjelim potraživanjima i pravima slijedom čega je nužno odbaciti i deklaratorne zahtjeve.

3.3. Prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora jer se radi o sporu radi utvrđenja, predlaže smanjenje iste jer se radi o deklaratornom zahtjevu za naknadu čiji iznos ne odgovara postavljenom VPS, već je znatno niži te je nelogično da bi vrijednost deklaratornog zahtjeva bila u iznosu koji višestruko premašuje iznos naknade čija se osnovanost spori.

3.4. Prvenstveno predlaže odbaciti tužbu jer je postavljen samo deklaratorni zahtjev koji ne može biti sam sebi svrha, već interes za takav zahtjev mora proizlaziti iz primjerice, mogućnosti da tužitelj tužbom potražuje povrat nečeg plaćenog temeljem ništetne odredbe, a sve u smislu čl. 187. st. 2. ZPP. Navedeno u konkretnom slučaju nije ispunjeno s obzirom na to da kondemnatornog zahtjeva nema. Budući da je kondemnatorni dio u zastari, tužitelj nema niti pravni interes za utvrđenje ništetnosti.

3.5. Prigovara svojstvu potrošača tužitelja, smatra da tužitelji nisu dokazali da bi bili potrošači te smatra da tužiteljima nisu povrijeđena njihova prava niti je tužitelj koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe koje se odnose na završne odredbe ugovora o kreditu te kod toga ističe prigovor promašene aktivne legitimacije.

3.6. Tuženik ukazuje na dopuštenost odredbe o valutnoj klauzuli prema čl. 22. ZOO. Ukazuje i da predmetni Ugovor o kreditu može opstati unatoč eventualnoj ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli koja ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora, već bi ona eventualno bila ustanovljena upravo zbog toga da bi predmetni Ugovor o kreditu bio oslobođen istih.

U suprotnom došlo bi do ozbiljnog zadiranja u slobodu ugovaranja, narušavanja ugovorne ravnoteže nakon što je ugovor sklopljen i do pravne nesigurnosti. Ukazuje na odluke iz sudske prakse. U pogledu zahtjeva za utvrđenje ništetnosti odredbi o naknadi za prijevremenu otplatu kredita i naknade za obradu kredita, navodi da se u konkretnom slučaju o istima pregovaralo. Iznosi navode o ugovorenoj naknadi za obradu kredita, koji se ovdje neće iznositi jer tužbom nije obuhvaćena naknada za obradu kredita, već naknada za prijevremenu otplatu kredita. Ukazuje na zakonsku regulativu vezanu uz propisivanje naknada za određene usluge, posebno na Pravilnik o naknadama za potrošačke kredite, te smatra da ove odredbe ne dovode do neravnoteže u pravima i obvezama stranaka, da su odredbe jasne i transparentne, da nije propisano da je potrebno obrazlagati strukturu troškova naknada (što proizlazi i iz presude suda EU C-621/17) te da se njihova primjena prati od strane institucija kao što su HNB i Ministarstvo financija. Navodi da u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je ista proizlazila iz zakona i drugih propisa kod čega ukazuje na troškove obrade kredita, a koje odredbe tužitelji ne obuhvaćaju tužbom.

3.7. Dalje se u odgovoru na tužbu elaborira prigovor zastare u odnosu na restitucijski zahtjev koji zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godina koji je protekao od dospeljeća do dana podnošenja tužbe, a što, po stavu tuženika, rezultira nepostojanjem interesa za deklaratorne zahtjeve.

3.8. Tuženik navodi da ovdje sporna ugovorna odredba (pri čemu ne navodi koja) nije ništetna jer nije protivna Ustavu RH, prisilnim propisima ni moralu društva, ista je jasna i transparentna, razumljiva te je tužitelj mogao lako razabrati njezine ekonomske posljedice te s obzirom da nema značajne neravnoteže u obvezama ugovornih strana vezano uz spornu odredbu i naknadu, nema niti ništetnosti predmetne ugovorne odredbe, a s obzirom na jasno izraženu volju ugovornih strana, nema potrebe za njezinim tumačenjem te sud nije ovlašten umjesto stranaka sam odrediti sadržaj ugovora. Ukazuje i da je Ugovor solemniziran odnosno sklopljen u obliku javnobilježničkog akta te da je i javni bilježnik dodatno sudionicima objasnio smisao navedenog Ugovora, njegov sadržaj i posljedice te takva isprava sadrži presumpciju istinitosti i svojom snagom obvezuje strane kao i presuda. Stoga se protivi i navodima tužitelja o njegovoj neinformiranosti o svim bitnim parametrima jer je tužitelj, suprotno tome, izjavio i potpisao da je bio informiran o svim parametrima za donošenje odluke. Navodi da je tužitelj poslovno sposobna osoba kojemu su bile dostupne sve informacije prije i u vrijeme sklapanja ugovora te se svjesno odlučio za predmetni ugovor sa svim njegovim uvjetima i odredbama ocijenivši da isti najviše odgovara njegovim potrebama i mogućnostima, a kao sudionik obveznog odnosa trebao je uložiti dužnu pažnju za donošenje svoje odluke i brinuti o svojim interesima, a banka ne može preuzeti cjelokupnu odgovornost kako za svoje postupanje, tako i za postupanje potpuno poslovno sposobnost suugovaratelja. Realno je, tržišno i životno jedino moguće da postoje različite vrste usluga i proizvoda koje se nude prema različitim tržišnim uvjetima, a sve kako bi klijent mogao odabrati proizvod koji mu najviše odgovara, što je tužitelj i učinio. Pregovori koji prethode sklapanju ugovora ne obvezuju, vode se za svaki pojedinačni ugovor na način da se utvrdi mogućnost dobivanja kredita te opseg usluge koja se ugovara, te se prije zaključenja ugovora daju sva potrebna pojašnjenja i informacije. Time što postoje pojedine vrste kredita ne znači da potrošači o njima ne pregovaraju, jer upravo oni pregovaraju o duljini i načinu otplate, o visini kredita, o osiguranjima, o valuti i trajanju ugovornog odnosa.

3.9. Tuženik navodi da je Ugovor o kreditu u vrijeme njegova sklapanja bio potpuno sukladan tada važećoj regulativi i to Zakonu o zaštiti potrošača iz 2003., da je

tuženik bio pod stalnim nadzorom HNB koja nije utvrdila nikakve nepravilnosti. Navodi da je sukladno tada važećim propisima u cijelosti ispunio svoju obvezu da objavi kriterije promjenjivosti kamatne stope i to kroz Opće uvjete poslovanja koji su bili dostupni tužitelju (što on potvrđuje u Ugovoru), nadalje dostupno u poslovnica banki te putem internetskih stranica banke.

3.10. Tuženik navodi da odredba o naknadi banke ne uzrokuje protivno načelu savjesnosti i poštenja značajnu neravnotežu, tužitelj navedeno nije dokazao pa nema niti ništetnosti te odredbe, nadalje da nije nužno navoditi što točno i konkretno naknada predstavlja jer to nije obveza banke, jasno je propisana obveza plaćanja naknade ukoliko dođe do prijevremene otplate te je ista određiva.

3.11. Tuženik ističe i da je u konkretnom slučaju ugovor u cijelosti ispunjen zbog čega se sukladno čl. 326. st. 6. ZOO ništetnost više ne može isticati.

3.12. Slijedom svega navedenog tuženik predlaže tužbeni zahtjev odbiti te tužiteljima naložiti da tuženiku naknade prouzročeni parnični trošak.

4.1. U podnesku od 2. siječnja 2026., kojim su se očitovali na odgovor na tužbu, tužitelji se protive istaknutom prigovoru zastare pozivom na odredbu čl. 328. ZOO kojom je propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

4.2. Protive se navodima tuženika da tužbeni zahtjev ne može egzistirati bez kondemnatornog zahtjeva jer za to nema uporišta u ZPP niti u jednom drugom propisu, a tužitelji su već obrazložili svoj pravni interes za vođenjem ovog postupka činjenicom da tuženik temeljem tog Ugovora vodi ovrhu na njihovoj nekretnini iako isti zbog ništetnosti ne može predstavljati ovršnu ispravu.

4.3. Tužitelji ističu kako niti jedna iznesena teza tuženika ne može opovrći činjenicu da je valutna klauzula vezana za CHF ništetna u svim ugovorima iz tog vremena u kojima je takva odredba plasirana, kao i promjenjiva kamatna stopa bez jasnih parametara kako će se ona mijenjati, što je utvrđeno i kolektivnom presudom, jer naime valutna klauzula vezana za CHF ima svoje specifičnosti koje su utvrđene u kolektivnom sporu kao neosporne, a to je: da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF u to vrijeme bio neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za EUR, kao i da je rast tečaja CHF u kontekstu skorog uvođenja EURO zone u sporno vrijeme bio gotovo potpuno izvjestan. Tuženik ne može tvrditi da nije znao, niti mogao znati za ove okolnosti, jer je ovo, kao institucija koja se bavi kreditiranjem, bio dužan znati i o tome upozoriti tužitelje. Tuženik je kao financijska institucija i pravna osoba registrirana za obavljanje poslova kreditiranja potrošača i dr., imao odgovarajuće stručne službe (uključujući i pravnu službu) i pravne savjetnike koji su ga zastupali i /ili savještovali pa se stoga može smatrati notornim da je tuženik prema pravilima osobite pažnje i dobrog gospodarskog poslovanja morao znati i znao pravnu narav i posljedice ugovaranja spornih odredbi. Nasuprot tome, tužitelji su kao fizičke osobe nestručne u bankarskom poslovanju i uopće poslovnim pregovorima. Nesporno je da tuženik, kao ni ostale kreditne institucije u to vrijeme nisu ugovarale neku posebnu podvrstu CHF valutne klauzule koja bi imala neka ima druga svojstva od onih koje su ugovarale sve tužene banke u kolektivnom sporu. To se vidi i iz okolnosti da se tužiteljev kreditni obrok enormno povećao (kao i kod potrošača iz bankarsko-kreditnih odnosa, a što je utvrđeno u kolektivnom sporu) i da je do kraja otplate plaćao tako uvećan kreditni obrok. Da se radi o identičnom postupanju kao i onom banaka iz kolektivnog spora, dodatno potvrđuje činjenica da tuženik tužiteljima nikada nije, uslijed izmijenjenih okolnosti koje se tiču enormnog rasta tečaja CHF i kamatne stope, a time i kreditnog obroka, ponudio na sklapanje izmijenjeni ugovor ne bi li mu na takav način olakšao plaćanje na što ga je obvezivalo postupanje u dobroj vjeri odnosno

načelo savjesnosti i poštenja. Tužitelji naglašavaju da s njima u vezi spornog ugovora nitko od predstavnika tuženika nikada nije pregovarao, a kamoli da ih je u potpunosti o bilo čemu informirao te tuženik o tome nije priložio nikakav dokaz. Navode da nije životno i logično očekivati od tužitelja, koji nisu financijske struke, da razumiju sve financijske termine i korelacije te je upravo stoga tuženik, kao financijska institucija, imao obvezu da o svim rizicima ovakvog posla o kojima je imao i trebao imati saznanja, upozna drugu ugovornu stranu kako bi ona po načelu potpune informiranosti mogla donijeti odluku o tome hoće li pristati na takav proizvod i uslugu, a sve sukladno postupanju u dobroj vjeri odnosno načelu savjesnosti i poštenja. Kod toga tužitelji upućuju na činjenična utvrđenja u kolektivnom sporu iz presude Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/2017.

4.4. Tužitelji ukazuju na test nepoštenosti pojedine ugovorne odredbe uveden Direktivom 93/13/EEZ, a koji je uveden u odredbu čl. 96. st. 1. ZZP/2007 te u čl. 296. ZOO. Ukazuju da se radi o standardiziranom, tipskom, formalnom ugovoru koji je tuženik ponudio tužiteljima kao svoj kreditni proizvod, a na čiji sadržaj tužitelj nikako nije mogao utjecati, niti je postojala opcija da se pregovara o ugovoru ili pojedinoj odredbi ili da se na prijedlog tužitelja bilo što mijenja. Ukazuju i da se ugovor pozivao na Opće uvjete tuženika (i njegove druge interne akte) u kojima je bila sadržana naknada za prijevremenu otplatu kredita bez mogućnosti pregovaranja. U odnosu na tumačenje načela savjesnosti i poštenja ukazuje na odluku Visokog trgovačkog suda broj PŽ-3670/04-3 od 24. listopada 2004. i Preambulu Direktivne 93/13. Kod toga navode da je tuženik imao definitivno jaču pregovaračku poziciju što je vidljivo napose iz činjenice da je kroz tipski, formalni, standardizirani ugovor nametnuo tužitelju obvezu na platež troškova koji nisu imali nikakvo uporište niti opravdanje u bilo kakvoj njegovoj protuusluzi te su još k tome bili i u suprotnosti s onim što je Zakon propisivao da tuženik može naplatiti kod ovakvih ugovornih odnosa (čl. 1021. i 1024. ZOO-2005). Tuženik nije vodio računa o legitimnim interesima tužitelja kao druge ugovorne strane, pri čemu je očito još i grubo zanemario okolnost da se ugovorni odnos stranaka trebaju temeljiti na međusobnom odnosu povjerenja. U odnosu na uzrokovanje značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana ukazuje na odredbu čl. 98. ZZP/2005 te općenito navodi na koji način je potrebno utvrđivati je li došlo do ovakve neravnoteže. U prilog nepoštenosti odredbe o izlaznoj naknadi ukazuje i popis nepoštenih odredaba u potrošačkim ugovorima iz čl. 79. ZZP-2007 u kojoj se navodi da potrošač ima pravo prije roka vratiti zajam i u tom slučaju ima pravo na razmjerno sniženje ukupnog troška zajma koje se sastoji u razlici iznosa kamata od trenutka plaćanja do trenutka u kojem je prema ugovoru trebalo izvršiti plaćanje. Stoga je odredba kojom se ugovara obveza na plaćanje naknade kod prijevremene otplate kredita u vrijeme kada je sastavljena bila u suprotnosti s dvjema prisilnim zakonskim odredbama (protivna čl. 1024. ZOO-2005 i gore citiranoj odredbi).

5. Na pripremnom ročištu 6. svibnja 2026. zaključen je prethodni postupak te je na istom provedena i zaključena glavna rasprava.

6. Na istom ročištu sud je donio rješenje kojim je odbijen tuženikov prigovor naznačene vrijednosti predmeta spora smatrajući isti neosnovanim. Naime, sud smatra kako je iznos od 1.500,00 EUR kojim je u tužbi naznačena vrijednost predmeta spora odgovarajući iznos s obzirom na istaknute tužbene zahtjeve za utvrđenje ništetnosti ugovora odnosno eventualno kumulirani tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi, zbog čega je sukladno čl. 40. st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03,

88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP) odlučio kao u izreci rješenja. Pri tome ne smatra osnovanima tuženikove navode kojima osporavajući visinu vrijednosti spora ukazuje na visinu naknade čija se osnovanost osporava, a to budući da je tužbeni zahtjev usmjeren samo na utvrđenje ništetnosti, a ne i na bilo kakvu isplatu s osnova ništetnosti ugovora odnosno pojedinih ugovornih odredbi.

7. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u svu dokumentaciju u spisu te je proveo saslušanje 1. tužitelja, dok su od saslušanja 2. tužiteljice tužitelji odustali budući da je prilikom sklapanja predmetnog ugovora bila maloljetna te niti nema osobnih saznanja u vezi sklapanja predmetnog ugovora. Osim toga, tužitelji su odustali i od dokaznog prijedloga da se izvrši uvid u spise Općinskog suda u Čakovcu broj Ovr-434/2023 i P-396/2024 budući da je sva relevantna dokumentacija u vezi tih postupaka dostavljena u spis, kao i od dokaznih prijedloga da se tuženiku naloži financijska dokumentacija navedena u podnesku od 2. siječnja 2026. jer ista nije relevantna za presuđenje u ovoj pravnoj stvari.

8. Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, temeljem čl. 8. ZPP, sud je odlučio kao u izreci presude.

9. Predmet spora je zahtjev za utvrđenje ništetnosti cijelog Ugovora o kreditu sklopljenog dana 26. siječnja 2007. između Sanje Feher kao korisnice kredita, tužitelja kao založnih dužnika te tuženika kao kreditora, odnosno podredno za utvrđenje ništetnosti pojedinih odredaba istog Ugovora o kreditu i to odredaba kojima je ugovorena kamatna stopa promjenjiva sukladno odluci banke, valutna klauzula u CHF i naknada za prijevremenu otplatu kredita.

10. Prije svega valja reći da sud smatra neosnovanima tuženikove navode kako tužitelji nemaju pravni interes za podnošenje ove deklaratorne tužbe bez postavljenog kondemnatornog zahtjeva odnosno iz razloga zastare takvog zahtjeva za isplatu, naime suprotno proizlazi iz odredbe čl. 187. st. 1. ZPP kojom je regulirano podnošenje upravo tužbe za utvrđenje (bez ikakvog daljnjeg kondemnatornog zahtjeva) koja se može podići kad je to posebnim propisima predviđeno ili kad tužitelj ima pravni interes za podizanje takve tužbe (st. 2.), a koji pravni interes tužitelja proizlazi iz činjenice da je temeljem navedenog Ugovora o kreditu upisano založno pravo na njihovoj nekretnini te je temeljem istog, kao ovršne isprave, određena ovrha na toj nekretnini u ovršnom postupku kod Općinskog suda u Čakovcu broj Ovr-434/2023, kako je to vidljivo iz dokumentacije priložene u spisu, a među strankama nije ni sporno. U tom smislu nisu relevantni ni navodi tužitelja o eventualnoj zastari bilo kakvog potraživanja tužitelja radi isplate temeljem ništetnosti ugovora budući da takvu tražbinu tužitelji u ovom postupku nisu istaknuli. S druge strane, odredbom čl. 328. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; dalje: ZOO) propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

11. Između stranaka nije sporna činjenica, a kako je to utvrđeno i uvidom u predmetni Ugovor, da su tuženik kao kreditor i tužitelji kao založni dužnici dana 26. siječnja 2007. sklopili Ugovor o kreditu broj 9012234663 kojim se banka korisnici kredita Sanji Feher obvezala staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti iznosa od 64.007,80 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan

korištenja kredita (članak 1. Ugovora), pri čemu je ugovorena redovna kamata po kamatnoj stopi od 4,35 % godišnje koja je promjenjiva u skladu s Odlukom o banke o kreditiranju građana (čl. 4.1. Ugovora), a otplata kredita vezana je uz valutu CHF, odnosno ugovorena je otplata anuiteta u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važećem na dan plaćanja (članak 7.2. Ugovora) te je ugovorena i naknada za prijevremenu otplatu kredita (čl. 10.2. Ugovora). Nije sporno niti da se radilo o namjenskom kreditu za adaptaciju stambenog objekta (članak 2.1. Ugovora).

12. Sporno je, u bitnome, je li predmetni ugovor ništetan u cijelosti odnosno jesu li ništetne pojedine ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF te o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, je li se o istima pojedinačno pregovaralo te jesu li uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača suprotno načelu savjesnosti i poštenja, je li tuženik tužiteljima dao sve potrebne informacije za donošenje informirane odluke o sklapanju predmetnog Ugovora. Sporno je i svojstvo potrošača tužitelja odnosno njihova aktivna legitimacija.

13. Prema odredbi čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine”, broj 96/2003, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, dalje: ZZP/03) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st. 2.). Odredba članka 87. stavak 1. ZZP/03 propisuje da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a stavkom 2. da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe. Odredbom članka 84. ZZP/03 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

14.1. Ovdje valja reći da iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj - Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio protiv osam tuženih banaka, između ostalih i tuženika, presudu kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1.6.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) u razdoblju od 1.1.2004. do 6.8.2007., i to člancima 81., 82. i 90., a od 7.8.2007. do 31.12.2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne

i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora sa korisnicima kreditnih usluga kao potrošačima nije pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača.

14.2. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., presuda je potvrđena u odnosu na tuženika u dijelu u kojem je utvrđeno da je u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je ništetna.

14.3. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 9. travnja 2015. donio presudu poslovni broj Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva.

14.4. Valja reći da je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio presudu poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. kojom je odbio žalbu tuženih banaka i potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da su sve tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu. Dakle, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je novom odlukom pravomoćno utvrdio da su osam banaka, između kojih je i tuženik, koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi kako je bilo utvrđeno prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu.

14.5. Naposljetku, Vrhovni sud Republike Hrvatske po podnesenim revizijama donio je odluku broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. kojom je u bitnom odbio revizije i na taj način potvrdio utvrđenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o tome da su banke koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi.

15.1. Vezano uz sklapanje ovdje predmetnog ugovora o kreditu tužitelj u svom iskazu navodi kako je predmetni ugovor o kreditu sklopio zajedno sa svojom tada mljt. kćeri, ovdje 2. tužiteljicom Enom Feher, u svojstvu založnog dužnika, dok je njegova supruga Sanja Feher ugovor sklopila kao korisnik kredita. Budući da je 2. tužiteljica Ena Feher u to vrijeme imala 10 godina, ona o samom sklapanju predmetnog ugovora nema nikakva osobna neposredna saznanja. Ugovor su sklopili radi adaptacije stambenog objekta i to uređenja kata obiteljske kuće supruginih roditelja, a tu su nekretninu koristili isključivo za stanovanje obitelji te se u istoj nije obavljala nikakva

poslovna djelatnost, u njoj nije bio nikakav poslovni prostor, niti je ikakav obrt ili trgovačko društvo obavljalo svoje poslovanje. Na pitanje je li prisustvovao razgovorima u banci prije potpisivanja samog ugovora odgovara da se točno ne sjeća, ali vjerojatno jest. Ugovor o kreditu sklopljen je s valutnom klauzulom u CHF, te su se za ovu valutu odlučili jer su se tada takvi krediti oglašavali kao vrlo povoljni, prihvatljivi te su ih mnogi ljudi i uzimali. U banci im ništa nije bilo rečeno o nekim rizicima valute CHF, a nije bio upućen niti da obveza otplate kredita ovisi o tečaju valute. Što se tiče kamate zna da je bila promjenjiva kamata, ali nije bio obaviješten o nikakvim promjenama kamatne stope. Nije bio upoznat niti je obraćao pažnju na koji se način i po kojim parametrima mijenjala kamatna stopa. Osim ugovora o kreditu u CHF u banci im nije nuđena nikakva druga opcija kreditiranja. Što se tiče naknada po ugovoru o kreditu, vjerojatno su se naplaćivale neke naknade, konkretno ne zna za ugovorenu naknadu za prijevremenu otplatu kredita, no kako kredit nije prijevremeno otplaćen budući da još nije otplaćen, nije naplaćena niti ta naknada. Bio je na potpisivanju ugovora kod javnog bilježnika, ali niti tamo nije bio upozoren na bilo što od ranije rečenog u pogledu ovdje spornih ugovornih odredbi. Nije bilo nikakve mogućnosti da utječe na pojedine odredbe ugovora o kreditu, već je isti bio po principu "uzmi ili ostavi". U banci mu nitko nije predočio neke akte o tome kako će se mijenjati kamata. Njemu ili supruzi u banci nitko nije predočio nikakvu simulaciju rasta zbog rasta anuiteta zbog promjene tečaja i promjene kamata, a ni rizike sklapanja ugovora o kreditu vezano uz CHF. On i supruga nisu znali ništa o ekonomskim rizicima koje nosi sklapanje ugovora o kreditu vezano uz CHF. Ugovor su dobili kod javnog bilježnika te nije bilo vremena da ga prije potpisivanja pročitaju. Iako je ugovor sklopio kao založni dužnik, a njegova supruga kao korisnik kredita, iskazuje da su supruga i on kao supružnici o svemu razgovarali i dogovarali se. Njegova supruga je plaćala rate kredita.

15.2. Tužiteljev iskaz sud je ocijenio vjerodostojnim, budući da je iskazivao realno i uvjerljivo.

15.3. Temeljem ovog iskaza 1. tužitelja, a imajući u vidu i sadržaj samog Ugovora o kreditu u kojem su kao korisnik kredita navedeni 1. tužiteljeva supruga Sanja Feher, a tužitelji kao založni dužnici zajedno sa svojim osobnim podacima (datumi rođenja, adrese i osobne iskaznice) bez ikakve naznake u ugovoru ili popratnoj dokumentaciji obavljanja bilo kakve poslovne djelatnosti, sud utvrđuje kako su u konkretnom slučaju ugovor o kreditu korisnik kredita i založni dužnici sklopili kao fizičke osobe radi adaptacije stambenog objekta koja je namjena izričito i navedena u čl. 2.1. Ugovora o kreditu, time da iz iskaza 1. tužitelja, koji je sud ocijenio vjerodostojnim, proizlazi da je navedena nekretnina korištena isključivo u osobne svrhe tužitelja i njihove obitelji, a ne radi obavljanja bilo kakve poslovne djelatnosti, dok tuženik ničime nije dokazao suprotno. Stoga sud utvrđuje da se u konkretnom slučaju radi o potrošačkom ugovoru.

15.4. Iako tuženik u odgovoru na tužbu iznosi navode o tome kako je u postupku sklapanja ugovora o kreditu dao tužiteljima odgovarajuće obavijesti o naravi, rizicima i posljedicama osporenih ugovornih odredaba te da su isti, unatoč punoj obaviještenosti, pristali na sklapanje takvog ugovora, tuženik nije predlagao nikakve personalne dokaze (npr. saslušanje svojih djelatnika koji su neposredno sudjelovali u predugovornoj fazi kao svjedoka) da potkrijepi ove svoje navode, niti je u tom smislu predložio provođenje bilo kakvih drugih dokaza.

16. Stoga na temelju naprijed navedenog sud utvrđuje kako u konkretnom slučaju tužitelji, koje sud smatra "prosječnim potrošačima" budući da 1. tužitelj s obzirom na svoje zanimanje (vozač), a 2. tužiteljica zbog svoje dobi u vrijeme sklapanja

ugovora, sasvim očigledno nisu imali potrebna stručna znanja, od strane tuženika uopće nisu bili informirani o načinu i parametrima promjene kamatne stope kao ni o rizicima vezanim uz valutnu klauzulu u CHF koji nisu navedeni u konkretnom ugovoru o kreditu koji je, kao što je to među strankama nesporno, standardni ugovor o kreditu, unaprijed pripremljen od strane banke, a niti iz iskaza 1. tužitelja proizlazi da bi o spornim ugovornim odredbama stranke pojedinačno pregovarale odnosno da bi uopće postojala mogućnost da tužitelji utječu na sporne odredbe. Ovaj sud tako zaključuje da sporne ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli jesu jasne i lako uočljive, ali nisu razumljive jer u njima nisu precizno određeni načini i parametri promjene kamatne stope kao ni mogući rizici valutne klauzule niti su tužitelji prilikom sklapanja ugovora od strane tuženika na njima razumljiv i transparentan način bili informirani o spornim ugovornim odredbama kako bi na temelju jasnih i razumljivih kriterija mogli predvidjeti ekonomske posljedice koje bi iz tih odredbi za njih mogle proizaći, što je prouzročilo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama jedne (i to sasvim očigledno slabije) ugovorne strane (tužitelja kao potrošača) u odnosu na drugu ugovornu stranu (tuženika kao davatelja kredita i trgovca), i to suprotno načelu savjesnosti i poštenja budući da je sav rizik ovakvog ugovaranja prebačen upravo na potrošače kao slabiju ugovornu stranu (koji toga uslijed nedovoljne informiranosti nisu bili niti svjesni, dok je banka kao specijalizirana institucija za takve rizike sasvim sigurno znala), slijedom čega su sporne ugovorne odredbe nepoštene, a time i ništetne. Ovdje valja reći da, iako tužitelji nisu sklopili ugovor o kreditu kao korisnici kredita, već kao založni dužnici, sud smatra kako su i oni trebali biti valjano informirani o ovdje predmetnim ugovornim odredbama koje se odnose na promjenu kamatne stope i na rizike ugovaranja valutne klauzule u CHF budući da se radi o odredbama koje izravno utječu na visinu anuiteta, a samim time i na tražbinu banke kao kreditora prema kako korisniku kredita, tako i prema založnim dužnicima (tužiteljima) u odnosu na koje se banka pojavljuje kao hipotekarni vjerovnik. Naime, sud smatra kako su i založni dužnici o navedenom trebali biti informirani kako bi i oni mogli sagledati sve ekonomske posljedice ovih odredbi, a najviše i najkonkretnije mogućnost otplate kredita od strane korisnika kredita uslijed mogućnosti povećanja rata zbog promjene (povećanja) kamatne stope i promjene (rasta) tečaja u odnosu na CHF, s posljedicom prodaje njihove založene nekretnine u slučaju neuredne otplate, a na što tužitelje, kako to proizlazi iz 1. tužiteljevog iskaza, tuženik nije upozorio.

17.1. U odnosu na navod tuženika kako je predmetni ugovor o kreditu solemniziran kod javnog bilježnika koji je potvrdio da je ugovornim stranama ugovor jasan i razumljiv te da odražava njihovu pravu volju, ističe se da javni bilježnik pri solemnizaciji ugovora o kreditu nije mogao potrošaču objasniti rizike fluktuacije tečaja CHF niti parametre promjene kamatne stope koji nisu bili navedeni u ugovoru koji je solemnizirao odnosno pojašnjavati smisao i svrhu naplate naknade za prijevremenu otplatu, a niti je imao takve zakonske ovlasti. Osim toga, sud smatra da nisu osnovani navodi tuženika da se, zbog činjenice da je Ugovor o kreditu sklopljen u obliku javnobilježničkog akta odnosno solemniziran od strane javnog bilježnika, ne može utvrđivati njegova ništetnost (odnosno ništetnost njegovih pojedinih odredbi) budući da navedeno nije zabranjeno bilo kojim zakonskim odredbama.

17.2. Što se tiče tuženikovih navoda kako se ne može utvrđivati ništetnim ugovor koji je u cijelosti izvršen, valja ukazati da kredit nije otplaćen, kako to proizlazi iz iskaza 1. tužitelja te iz činjenice da se radi naplate tražbine iz predmetnog ugovora o kreditu vodi ovršni postupak. Osim toga, prema članku 327. stavak 1. ZOO sud pazi

na ništetnost po službenoj dužnosti te se na nju može pozivati svaka zainteresirana osoba, a ispunjenjem ugovora ne nestaje uzrok ništetnosti (odluka Vrhovnog suda RH broj Revt – 150/07 od 30. siječnja 2008.), zbog čega sud ocjenjuje neosnovanima ove tuženikove navode.

18. S obzirom na to da tužitelji navode kako su odredbe o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli bitni sastoji ugovora o kreditu bez kojih on ne može opstati te je stoga cijeli ugovor o kreditu ništetan, valja reći da je o pitanju ništetnosti cijelog ugovora o kreditu koji sadrži nepoštene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli već rješavao Vrhovni sud Republike Hrvatske u odlukama broj Rev-1471/2024 od 17. travnja 2025., Rev-820/2023-2 od 23. travnja 2024., Rev-274/2024 od 22. siječnja 2025. u kojima je izrazio stav da ugovor o kreditu može opstati i nije u cijelosti ništetan u slučaju ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, pod uvjetom da je moguća ponovna uspostava pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da one nisu postojale i da je time uspostavljena primjerena ravnoteža između zahtjeva za visokom razinom zaštite potrošača, s jedne strane, i zahtjeva za efikasnim funkcioniranjem tržišta i tržišnih sloboda, s druge.

19. Prema odredbi čl. 322. st. 1. ZOO ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen (čl. 324. st. 1. ZOO), ali ugovor će ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje (čl. 324. st. 2. ZOO).

20. Ugovorom o kreditu, prema odredbi čl. 1021. ZOO, banka se obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno.

21. Kad obveza ima za činidbu iznos novca, dužnik je dužan isplatiti onaj broj novčanih jedinica na koji obveza glasi, osim kad zakon određuje što drugo (čl. 21. ZOO). Odredba čl. 22. ZOO, pak, dopušta sklapanje ugovora uz valutnu klauzulu, što znači da je dopuštena ugovorna odredba prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju cijene zlata ili tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti.

22. Ništetnost odredbi predmetnog ugovora o kreditu o promjeni kamatne stope i o valutnoj klauzuli ne odnosi se na bitne elemente ugovora o kreditu iz čl. 1022. st. 2. ZOO u vezi s čl. 1021. ZOO, a to su iznos kredita, uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita. Odredbe kojima su ugovorene kamatna stopa i valutna klauzula jesu vezane uz uvjete vraćanja kredita, dakle uz jedan od bitnih sastojaka ugovora o kreditu, međutim ugovorna odredba o visini početno ugovorene kamatne stope je valjana, jednako kao što je valjana i ugovorna odredba o kunskom iznosu kojeg je tuženik, kao banka, stavila na raspolaganje korisnici kredita, a ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli je i ustanovljena upravo zbog toga da bi

predmetni ugovor o kreditu bio oslobođen tih odredbi. Stoga predmetni ugovor o kreditu, unatoč ništetnosti predmetnih odredbi, može opstati. Ovakvo tumačenje nije suprotno sadržaju, značenju ni pravnom domašaju odredbe čl. 6. st. 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima koje je izrazio i Sud Europske unije u predmetu broj C-118/17 (Zsuzsanna Dunai protiv ERSTE Bank Hungary Zrt, ECLI:EU:C:201:207). Presudom C-118/17 Sud Europske unije odlučio je da čl. 6. st. 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način:

- da mu se ne protivi nacionalni zakon, koji sud pred kojim se vodi postupak sprječava da prihvati zahtjev za poništenje ugovora o zajmu koji se temelji na nepoštenosti ugovorne odredbe o tečajnoj razlici, poput one u glavnom postupku, pod uvjetom da utvrđenje nepoštenosti takve odredbe omogućava ponovno uspostaviti pravnu i činjeničnu situaciju u kojoj bi se potrošač nalazio da ta nepoštena odredba nije postojala; i

- da mu se protivi nacionalni zakon koji sprječava, u okolnostima poput onih iz glavnog postupka, sud pred kojim se vodi postupak da prihvati zahtjev za poništenje ugovora o zajmu koji se temelji na nepoštenosti odredbe o tečajnom riziku kada je utvrđeno da je ta odredba nepoštena i da se ugovor ne može održati bez navedene odredbe.

23. U presudi Suda EU broj C-932/19 (ECLI:EU:C:2021:673, JZ protiv OTP Jelzálogbank Zrt., OTP Bank Nyrt., OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt., od 24. travnja 2020.) odlučeno je da čak ni nacionalno zakonodavstvo (mađarsko) kojim se zabranjuje poništenje (utvrđenje ništetnim) ugovora o zajmu izraženog u stranoj valuti zbog toga što sadržava nepoštenu odredbu o tečajnoj razlici nije neusklađeno s pravom Unije ako to zakonodavstvo omogućuje ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio bez te nepoštene odredbe, osobito uspostavom prava na povrat koristi koje je trgovac na temelju nepoštene odredbe neopravdano stekao na njegovu štetu, i to čak i u slučaju ako bi poništenje (ništetnost) ugovora bilo povoljnije za potrošače.

24. Prema tome, potrošač ima na raspolaganju mogućnost ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se nalazio bez nepoštenih odredbi tako što može tražiti utvrđenje ništetnima upravo ovdje spornih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli te korisnik kredita može potraživati i isplatu preplaćenih iznosa po osnovi ništetnosti tih odredbi, čime su eliminirane posljedice nepoštenih ugovornih odredbi ugovora o kreditu. Time je na način primjeren za uspostavljanje kompromisa i ravnoteže između zahtjeva za visokom razinom zaštite potrošača, s jedne strane, i zahtjeva za efikasnim funkcioniranjem tržišta i tržišnog natjecanja, s druge, uspostavljena primjerena ravnoteža između obveza i prava potrošača kao slabije ugovorne strane i trgovca kao jače stranke ugovora, a koja je ravnoteža narušena nepoštenim ugovornim odredbama. Dakle, iz iznesenog slijedi da predmetni ugovor o kreditu nije ništetan u cijelosti jer predmetne odredbe nisu bitni sastojci ugovora bez kojih ugovor ne bi mogao opstati, pa prema tome ne mogu za sobom povlačiti ništetnost cijelog ugovora o kreditu. Stoga je tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti cijelog ugovora o kreditu odbijen kao neosnovan, dok je s druge strane ocijenjen osnovanim eventualni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi i to odredbi čl.4.1. i čl. 7.2. Ugovora o kreditu koje se odnose na ugovaranje kamatne stope promjenjive sukladno odluci banke i na valutnu klauzulu u CHF. Pri tome sud smatra kako nije ništetan dio ugovorne odredbe iz čl.

4.1. Ugovora o kreditu koji definira visinu kamatne stope na dan sklapanja ugovora (4,35% godišnje) jer se radi o sasvim određenoj, jasnoj, nedvosmislenoj ugovornoj odredbi, već je ništetan samo onaj dio te odredbe koja se odnosi na ugovorenu promjenjivost kamatne stope sukladno jednostranoj odluci banke, a iz razloga kako je to ranije obrazloženo. Stoga je odlučeno kao u točkama II. do IV. izreke presude.

25. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim se traži utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 10. Ugovora o kreditu o ugovorenoj naknadi za prijevremenu otplatu kredita valja reći da je odredbom članka 1024. stavak 2. ZOO propisano da korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku, te je sukladno stavku 3. istog članka u tom slučaju korisnik kredita dužan naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio, a prema stavku 4. u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti. Radi se o prisilnoj zakonskoj odredbi zbog čega stranke svoje obvezne odnose ne mogu, sukladno općem načelu iz članka 11. ZOO, urediti drugačije odnosno suprotno prisilnim odredbama.

26. Tijekom postupka tuženik navodi kako je ugovaranje ove naknade bilo sukladno tada važećoj regulativi, međutim pri tome tuženik ne obrazlaže na što se konkretno odnosi ta naknada te radi li se eventualno o nekakvim troškovima usluge banke koji bi se mogli podvesti pod pojam štete prouzročene vraćanjem kredita prije roka u smislu članka 1024. stavak 3. ZOO, dok je s druge strane, kako je rečeno, prema članku 1024. stavak 4. ZOO u takvom slučaju zabranjeno uračunavanje kamata za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po Ugovoru trebalo vratiti.

27. Tuženik je, po ocjeni ovoga suda, iskoristio svoj položaj jače ugovorne strane koja priprema ugovor i nudi ga potrošaču bez realne mogućnosti da on pregovara o pojedinim odredbama odnosno o ovdje predmetnoj odredbi, zbog čega je potrošač u situaciji da ponuđeni ugovor odbije sklopiti ili ga kao takav ponuđeni prihvati, a time i spornu odredbu o naknadi za prijevremeno zatvaranje kredita koju svojom jednostranom odlukom određuje tuženik, a da pri tome potrošaču tuženik nije predočio zbog čega se ista plaća, što je njome pokriveno, te zbog čega je ista ugovorena upravo u toj visini kako je navedena u Ugovoru budući da ni sam tuženik to ne tvrdi u odgovoru na tužbu. Slijedom navedenog, sud smatra kako predmetna ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača te je kao takva nepoštena i ništetna. Napominje se da je stajalište o ništetnosti takvih ugovornih odredaba o plaćanju naknade za prijevremenu otplatu kredita zauzeto i u odlukama Ustavnog suda RH broj U-III/3231/2022 od 13. srpnja 2023. i Vrhovnog suda RH broj Rev-112/2018-2 od 9. ožujka 2022. Stoga je odlučeno kao u točki V. izreke presude.

28.1. Odluka o naknadi troškova postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP kojom je propisano da sud može odlučiti da jedna stranka nadoknadi sve troškove koje je imala protivna stranka ako protivna stranka nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi. Naime, iako je sud odbio prvopostavljeni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti cijelog ugovora o kreditu, tužitelj je uspio s drugim (supsidijarnim) tužbenim zahtjevom radi utvrđenja ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu osim u razmjerno neznatnom dijelu koji se tiče ništetnosti kamatne stope na dan sklapanja ugovora, a zbog kojeg

nisu nastali posebni troškovi niti su bilo kakvi posebni troškovi nastali radi odlučivanja o prvom postavljenom tužbenom zahtjevu, već su radi odlučivanja kako o jednom, tako i o drugom tužbenom zahtjevu provedene u potpunosti iste radnje i dokazi u postupku.

28.2. Sukladno vrijednosti predmeta spora naznačenoj u tužbi (1.500,00 EUR) i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023; dalje: Tarifa) sud je tužiteljima priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR sukladno tbr. 7. toč. 1. Tarife, podneska od 2. siječnja 2026. (očitovanje na odgovor na tužbu) u iznosu od 200,00 EUR sukladno tbr. 8. toč. 1. Tarife, zastupanja na ročištu 6. svibnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR sukladno tbr. 9. toč. 1. Tarife te na ročištu za objavu presude u iznosu od 100,00 EUR sukladno tbr. 9. toč. 3. Tarife, kao i zatraženi PDV na sve navedene troškove u ukupnom iznosu od 175,00 EUR sukladno tbr. 46. Tarife. Nije priznat zatraženi trošak podneska od 23. listopada 2025. kojim tužitelji dopunjuju tužbu obrazlaganjem svojeg pravnog interesa za njezino podnošenje budući da su tužitelji isto mogli učiniti već u tužbi pa se radi o nepotrebnom trošku. Time su tužiteljima priznati ukupni troškovi postupka u iznosu od 875,00 EUR koje im je dužan naknaditi tuženik i to, sukladno zahtjevu tužitelja, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja ove presude do isplate sukladno čl. 151. st. 3. ZPP, po stopi određenoj u čl. 29. st. 2. ZOO.

U Varaždinu, 18. lipnja 2026.

Sutkinja
Dubravka Kraljić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave odluke izjaviti žalbu. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužitelji po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Mišević i Jarić iz Osijeka
2. Tuženik po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici iz Zagreba

Broj zapisa: **9-30889-a132a**

Kontrolni broj: **04108-7bff6-d6c7b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.